

u da ñe dževáp. Edé aštú u-ngre vetë mbreti nestret edé vate ne konák, ke kiš vene mbrétine tjetre, edé i da mirëditene, edé u-peršendošne, edé ndeni. Si ndeni, è u-lafosne, i ðote mbretit, ke kiš zene, ke »u nga lafi it nuku mund te kupetój«. I ðote mbreti, ke iš zene sklav, ke »tš laf nuku mund te kupetótš?« I ðote mbreti, ke »u te dergova te tre djelt, edé giðe tšili te ða lafin e tij, edé ti ke te trevet u de ñe dževáp; tani keté pune dua te m e deštótš, se ndrife sot te pres koken tij edé gið-sa ke te tjer«. I ðote mbreti, ke iš zene sklav, ke »mos me štrengó ake šume, se do t e deštój«. I ðote mbreti, ke »u dua, te me deštótš, se tš kupetove nga kejó pun, ke u de te trevet djelmet mi ñe dževáp«. I ðote ai mbreti, ke iš zene sklav, ke »tani tšum ke me štrengón kake šume, do te te ðom«. È i ða: »Djal i mað iti ište zene nga fare fuředžiu edé s ište nga ti; edé i diti ište zene nga fare kasapi edé s išt nga ti; i treti ište tamám iti, edé pas fjálevet ture u datš até dževáp«. Edé mbreti mbeti edé me nuku foli, po u-ngre è vate, e štrengoi te šokene è i ða: »Te me deštótš te dréjtene, ke me ke i ke djelt«. I ðot ajó, ke »me tij i kam«. I ðote mbreti, ke »ja me deštón, ja tani te pres kókene«. Edé aštú e štrengoi šume te šokene, edé ajó i deštoi, i ða, ke »kur vajte ne muharebé te pare, djalen e mað e kam zene me fuředžin, è kur vajte ne te ditën, djalen e dite e kam zen me kasapin, edé i treti ište iti tamám; edé tani, si te duatš, be m«. Me te digúare mbereti ketó lafe, ke i doli fjala e mbretit tjetre, ke kiš zene, eftis u-ngre è vate ne mbreti, è i ða, ke »ngro-u è ike ne mbretlëk tend te mbreterótš, se u t a kam duruar, se ti je vertét mbret, edé u s jam hitš ge perpara tij«. Edé aštú vate mbret i tjetre ne pune te tij, edé u-bene mik. Si iku mbreti, u-kðe ki edé vate è vrau te šokene edé te di djelte e mbedi edé mbajti djálene e vógele, ke kiš te tijne, edé i mori grua vájzene e mbretit, ke kiš zene sklav, edé i mbeti mbretlëku djalit vógele nera sot, è giðe ditene ron e mbreterón djal i vógele.

Anmerkungen. Die Verschiedenheit der Edelgeborenen und der Niedriggeborenen wird in einem anderen von mir aufgezeichneten Märchen ganz anders behandelt. Ein armer Bursche, der jedoch klug und beredt war (*ñe tšik i kupetuar è dij te lafosej*) findet eine Erbse (*kikere*) und phantasirt darüber, was alles aus dieser Erbse im Laufe der Jahre werden kann: bald werde er viele Tausende Pferdelastrn Erbsen besitzen. Um diese reiche Ernte ins Haus bringen zu können, geht er sofort zum König und verlangt, dessen Pferde zu miethen. Der König hält ihn für einen sehr reichen Mann und will ihm seine Tochter geben. Um ihn aber auf die Probe zu stellen, lässt er ihm einen reichbesetzten Tisch vorsetzen. Das Glück hilft dem